

De Ster

President David O. McKay

die op 11 September 1955 de Tempel te Bern, Zwitserland inwijdde.

October 1955

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

55e JAARGANG

Nr 10

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Wij waren in Bern	291
Holiness to the Lord	294
Najaars Conferenties	296
De Jongensjaren van Joseph Smith . . .	297
En Zijner altijd indachtig wezen . . .	301
Onze Zonnehoek, verzorgd door J. Westerduin	303
Aan de Leraar — David O. McKay . .	307
Gebed is het Verschil — John Longden .	309
Een goede dag — Margaret Hardy . .	312
Het Boek der Hedendaagse Openbaringen — Kenneth S. Bennion	313
Muziek in Onze Zending, verzorgd door Elder A. L. Lyon	315
Gebeurtenissen in de Zending	317
Boekennieuws	319
Hij is goed voor mijn zoon geweest, Richard L. Evans	320

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Wij waren in Bern.....

Nog een half uur en wij zouden in Bern aankomen. Het was erg donker maar toch trachtten wij iets te zien van al het mooie wat daar buiten zo vlug aan ons voorbij vloog. Tot opeens iemand riep: „Daar is de Tempel!” en wij allen aan de rechterzijde van de spoorlijn, iets hoger gelegen, de prachtig verlichte toren van onze eerste Tempel in Europa aanschouwden. Het was een indrukwekkend gezicht maar de verzekering, dat wij nu ook een Tempel in Europa hadden was nog veel indrukwekkender. Een Huis des Heren voor

onze leden in Europa. Welk een zegen! Kunnen wij dit wel beseffen? De eerste Tempel sedert achttien eeuwen op dit halfrond van de wereld!

Al gauw waren wij in Bern. Wat een begroeting! Velen leden, die op alle mogelijke (en soms onmogelijke) manieren naar Bern getogen waren, heetten ons een hartelijk welkom. En o, zij waren boordevol met verhalen over de Tempel en over Bern. Wat waren zij blij om daar te zijn!

Het was al erg laat dus moesten wij allen gauw onze slaapplaatsen

op gaan zoeken en het vertellen tot morgen laten rusten. Wij kropen gauw onder die lekkere warme donzen dekbedden, waar men zich in Zwitserland onder begraaft als men slapen gaat. Wij waren vol verwachting, want morgen zou die grote dag zijn wanneer wij de Tempel zouden zien en binnen kunnen treden om de inwijdingsdienst bij te wonen.

Al vroeg was een ieder op de been. Hoe kon het anders! Bij de halte van het treintje, dat ons naar Zollikofen zou brengen was het een hele vergadering van Hollanders en het leuke conducteurtje met de halve bril op het puntje van zijn neus wist precies wie wij waren. Wij waren „Mormonen”! O, hij had er heel wat gezien deze laatste dagen, er scheen geen eind aan te komen. Maar om de Tempel te zien, dat was wel de moeite waard. De Mormonen zijn trots op hun Tempel, maar de Berners ook! Uit het treintje kregen wij onze eerste blik over het prachtige landschap. Golvende heuvelen, die bedekt zijn met donkergroene dennen, bruine koeien en de schilderachtige Zwitserse huizen strekten zich aan weerskanten uit en heel in de verse, achter het grijze wolkendek, verborgen zich de hoogste toppen van de Berner Alpen. Het weer werkte wel niet mee, want het regende verschrikkelijk maar de regen kon de vreugde, die in onze harten brandde, niet blussen. Welke goede Hollander zou zich door een beetje regen laten beïnvloeden?

Na een reisje van een half uur

stonden wij bij de Tempel. Het was adembenemend! Er zijn geen woorden om de schoonheid ervan te beschrijven. Een prachtig wit gebouw, wiens met goud bedekte, slanke toren als een vinger naar de hemel wijst. Dan de omlijsting van het sappige gras met de vuurrode en oranje bloemen en op de achtergrond de donkere dennen, die aan het geheel een betoverende schoonheid schenken. Dit was zekerlijk een uitverkoren plaats! Een plaats van vrede en rust, waar men al het wereldse gedruis achter zich kon laten, een plaats waar God kon komen om zijn kinderen te zegenen.

Met eerbiedige stappen naderden wij de ingang van de Tempel. Met gouden letters staat daar geschreven: „*Het Huis des Heren*”. Wij wisten het allen, dit was het Huis des Heren.

Zodra wij binnentraden, was er rust en vrede in ons, wij voelden ons geborgen. De Tempel is naar de stijl van onze tijd ingericht, strakke lijnen en lichte kleurschakeringen maar er is rust en vrede, een vrede, die wij in de wereld niet kunnen vinden; men kan voelen, dat ons aller Vader nabij is, dat Hij ons liefheeft en zegenen wil.

Om tien uur begon de inwijdingsdienst voor de leden en zendingen van de Nederlandse Zending. Van de Raad der Twaalven waren er Elder Spencer W. Kimball, die ons enige maanden geleden een bezoek hier in Nederland bracht, Elder Henry D. Moyle, die ons verleden jaar bezocht en Elder

Richard L. Evans aanwezig. Elder Kimball en Elder Evans werden door hun echtgenoten vergezeld. Enige minuten voor tien uur trad onze geliefde profeet, President David O. McKay, ook vergezeld door zijn echtgenote, Zuster McKay, binnen. Met zijn 82 jaren werkt hij nog onvermoeid dag en nacht in het werk des Heren. Als hij voor de vergadering staat en zijn bruine, doordringende ogen over de menigte laat gaan, dan weten wij, dat daar een profeet des Levenden Gods staat. Wij zien zijn statige gestalte en het zilveren, zachtgolvende haar en wij horen zijn diepe, oprechte stem woorden van wijsheid tot ons spreken, woorden die onze Hemelse Vader tot ons wil spreken.

Gedurende de inwijdingsdienst werden de aanwezigen eerst door President Donovan H. van Dam, President der Nederlandse Zending en daarna door Elder Spencer W. Kimball van de Raad der Twaalven toegesproken. Hierna sprak President David O. McKay woorden van kracht en inspiratie tot allen en herhaalde het inwijdingsgebed zoals dit op 11 September uitgesproken was. Elder T. Mebius fungeerde als zeer bekwaam tolk gedurende de inwijdingsdienst. Het muzikale gedeelte werd verzorgd door een dubbel zendingenkwartet en Elder A. D. Robison. Het was een onvergetelijke gebeurtenis en hoe gezegend waren wij om hier aanwezig te mogen zijn.

Toen wij de Tempel weer verlieten, liet ook het zonnetje zich

even zien en dompelde het gehele landschap in goud. Daar beneden in het dal lag Bern met de oude huizen en de overhangende daken, in de verte de sneeuwbedekte toppen der Berner Alpen. Als een mens deze schoonheid ziet, zou hij dan nog durven beweren, dat er geen God bestaat? Wij weten, dat er een God is, wij weten, dat Hij leeft en wij weten ook dat Hij dit huis, dat wij voor Hem bouwden, aangenomen heeft want wij hebben Zijn Geest gevoeld.

Nog even bleven wij dralen om van de schoonheid te genieten, maar dan moesten wij plaats maken voor de vele anderen, die nog zouden komen. Al gauw had het treintje ons weer naar Bern gebracht waar een ieder ons vriendelijk toelachte. De mensen waren net zo vriendelijk als de stad zelf, die zich daar warm in een bocht van de heldere gletscherrivier de Aare nestelt met haar ramen met hun rode geranium, die vriendelijk op ons neer zagen, haar romantische arcaden en haar kleurrijke fonteinen. In de uitstalkasten van de winkels zagen wij grote foto's van onze Tempel en in elke boekwinkel en souvernirstand aanzichtskarten. De Berners houden van de Mormonen en zij zijn trots op hun Tempel. Hoe groot was het voorrecht om een dag bij hen te zijn en het was een heel bijzonder voorrecht om een getuige te zijn van de opdracht van een heerlijk huis aan de Vader aan ons allen.

J. W.

Holiness to the Lord

door

Zr. H. W. Sont

Elder H. Reedeker

„Holiness to the Lord” (Heiligheid tot de Heer), deze woorden staan boven de ingang van de eerste tempel welke gebouwd is in Europa, en dit is ook wat allen voelden, die optrokken om de inwijding van dit Huis des Heren te mogen bijwonen.

Het was op de vooravond van de inwijdingsdienst voor de Hollandse zending, dat wij voor het eerst de tempel mochten aanschouwen. Langzaam wandelden wij over de paden tussen het prachtige groene gras, dat als een fluwelen kleed de kleine heuvel dekt waarop de tempel staat. Rijk geschakeerd zijn de bloemen in de parkjes er om heen.

Ik wil proberen U verder in woorden weer te geven wat mijn gevoelens waren, maar ik weet dat woorden tekort schieten om gevoelens te omschrijven. Ik stond dichtbij, voor de ingang van de tempel, en het was alsof het gebouw tot mij sprak. Er kwam een grote rust uit, zo'n machtige, grote, verheven vrede, dat ik mijn eigen zwakheid en onvolmaaktheid voelde en terugdeinsde, zodat de invloed minder sterk tot mij kwam. Het werd al donker en wij moesten nog een kampplaats opzoeken, maar de volgende morgen, dan

zouden wij er in mogen. Die nacht regende het en ook de dag daarop heeft het bijna de gehele dag geregend. Maar met zonneschijn in ons hart gingen wij naar de tempel om de inwijdingsdienst bij te wonen. Aan het begin van de paden stonden de zendelingen van de Zwitserse zending de mensen op te wachten. Wij moesten onze kaarten tonen en werden wij door hen onder grote parapluie's naar de ingang van de tempel geleid. Zij brachten ons reeds in de sfeer van de tempel... ze waren rustig en vriendelijk en spraken zacht. De deuren van de tempel zijn prachtig. Figuren van lichtbrons met goudkleurig metaal, vóór glas, vormen een schoon geheel. Er werd zacht gesproken, en dan alleen nog het hoog nodige. We kwamen in een langwerpige hal met een prachtige parketvloer en een dik groen tapijt op de grond. Links konden wij onze mantels en jassen afgeven. Er was ook een kamer met kleine bankjes en stoeltjes voor de kinderen, waar deze tijdens de dienst worden beziggehouden. In de hal waren vele kerkleiders aanwezig. Er staan banken en stoelen en mooie planten in deze hal. Ergens kwam muziek vandaan, zo zacht, zo heel

zacht, klonk prachtige orgelmuziek die tot ons allen sprak. Zonder te spreken gingen wij verder, de trap op naar boven, ook daar klonken die wondermooie zachte tonen. Wij moesten nog enkele malen onze kaarten tonen voordat wij de zaal mochten binnentreden. In deze zaal zijn de wanden groen, het tapijt is zacht grijs en langs de zijwanden waren ingebouwde balkons. De stoelen zijn van bruin notenhout met geelachtige leren bekleding. Vanuit deze zaal konden wij in de andere zaal kijken, want de tussenmuur was half opgetrokken. De andere zaal heeft een donker rose of oud-rose kleur. Het orgel stond rechts en vandaar kwam die verrukkelijke muziek die door het gehele gebouw werd gehoord. Tot klokslag 10 uur speelde de zuster ons bekende kerklieden op dit orgel. De muziek zweeg en op een teken stonden wij allemaal op, de profeet trad binnen.

Pres Samuel E. Bringhurst had de leiding van de dienst. Als openingslied zongen wij „De morgen daagt”, waarna President Schippers het openingsgebed uitsprak. Een dubbel kwartet van Nederlandse zendelingen zongen daarna „Heiligheid betaamt het Huis van onze Heer”. Wij hebben zeer genoten van de drie mooie toespraken die gegeven werden door President D. H. van Dam, Elder Kimball en de President en Profeet David O'McKay. Alle drie spraken zij over de belangrijkheid van het werk voor de doden; dat zij niet zonder ons, noch wij zonder hen, tot volmaking kunnen komen. De Profeet sprak over de tempel

als zijnde een schakel tussen de levenden en de doden en dat deze op ons wachtende zijn en dat wij voor hen moeten werken. Daarna sprak hij het inwijdingsgebed uit. Ons werd verzocht onze hoofden te buigen voor de Heer, evenals onze broeders en zusters voor ons gedaan hadden, opdat wij met hen verenigd mochten zijn. De teksten werden door Elder Mebius in het Hollands vertaald.

Wij zongen tot slot „Gods geest brandt in 't harte” en Elder Albert Houweling sloot met gebed.

De dienst was afgelopen, we stonden op en de profeet verliet als eerste de zaal. Ook wij verlieten de zaal, het kostte ons moeite om het gebouw te verlaten. Zwijgend zochten wij onze jassen weer op en zwijgend verlieten wij de tempel. Als ik u nog een verdere algemene indruk van dit gebouw mag geven, zou ik willen zeggen: het rijst op uit de grond en wijst streng omhoog naar de hemel, het is eenvoudig en toch groots, het is oprecht en rein. Er is geen weelde in de tempel, geen luxe. Maar alles is smaakvol en in stijl. 's Avonds zijn wij weer wezen kijken naar de tempel, want dan is hij geheel verlicht. Vanuit de verte geeft het de indruk alsof hij van glas is en het licht van binnenuit straalt. Het was een genot er naar te mogen kijken.

O, mijn broeders en mijn zusters, die uw begiftigingen zult mogen ontvangen, trek toch op naar dit Gods Huis. En gij, die nog niet zo ver bent, bereid U toch voor en maak uzelf waardig om dit Huis des Heren te betreden. Alles, ja

alles moet u er voor over hebben om deze tempel van God binnen te kunnen gaan, niet alleen voor uzelve, maar ook voor degenen die u voorgingen en die de dood reeds hebben ondergaan. Hebt lief met geheel uw hart, macht en verstand al degenen door wie U op deze

wereld mocht komen en werk voor hen, wat zij zelf niet meer kunnen doen. Dan zult u God, de Vader, en Jezus Christus, Zijn Zoon, nog meer leren liefhebben en zal het u tot het Eeuwige Leven voeren. Amen.

Najaarsconferenties der Nederlandse Zending

9 October	Poelestraat 54	Groningen
16 October	Wittevrouwensingel 92	Utrecht
23 October	Oosteinde 73	Rotterdam
30 October	Prins Hendrikstraat 36	Arnhem
13 November	Weteringschans 101	Amsterdam
20 November	Loosduinsekade 11	Den Haag
27 November	Frankrijklei 8	Antwerpen

Alle leden en vrienden zijn hartelijk uitgenodigd deze belangrijke conferenties bij te wonen. Zij zullen alle 's morgens om 10 uur en 's middags om 4 uur gehouden worden.

De jongensjaren van JOSEPH SMITH

Joseph Smith, de zoon van Asael, werd op 12 Juli 1771 te Topsfield geboren. Aan het einde van de achttiende eeuw woonde hij in Turnbridge, Vermont, alwaar hij een boerderij bezat en zodoende in zijn onderhoud voorzag. Hier ontmoette hij Lucy Mack, de dochter van Solomon Mack uit Gilsum, die later zijn vrouw zou worden. Zij bezocht Turnbridge toen met haar broer Stephen, die op dat ogenblik daar woonde. Na zijn huwelijk met Lucy Mack bleef Joseph Smith nog zes jaren in Turnbridge wonen, maar in 1802 verhuurde hij zijn boerderij en vertrok naar Randolph, waar hij een winkel opende. Later verkocht hij de boerderij en verhuisde naar Royalton en vandaar naar Sharon, Windsor Country, Vermont, waar op 23 December 1805 zijn zoon Joseph geboren werd.

Gedurende het jaar 1811 verhuisde de familie Smith van Vermont naar Lebanon, New Hampshire, net over de grens, daar waren zij van plan zich te vestigen en zij begonnen hier met een goed vooruitzicht, vreugde en voldoening en zij hoopten spoedig dezelfde voor-

spoed te genieten als voor hun vertrek.

Zoals alle ouders wilden zij hun kinderen goed verzorgen en hen een goede opvoeding geven. Aangaande deze wens schrijft de moeder:

„Daar onze kinderen ten zeerste het voorrecht gemist hebben om naar school te gaan, hebben wij onze tweede, Hyrum, naar een kostschool te Hannover gestuurd; en degenen die oud genoeg zijn van de rest, naar een gewone school, die gemakkelijk te bereiken is. Terwijl deden mijn echtgenoot en ik alles mogelijke om voor de toekomst en voor het welzijn van onze familie te zorgen en inderdaad zijn wij rijkelijk gezegend.”

Deze idealen werden al heel gauw onmogelijk want een typhusepidemie ging over het land en ook de Smith-kinderen werden aangestast. De oudste dochter, Sophronia, lag tussen leven en dood en was slechts door goddelijke hulp, geloof en gebed behouden. Joseph herstelde zich na twee weken van deze ziekte, maar hij had vreselijke pijn aan zijn rechter schouder. Eerst dacht men, dat het een ver-

stuiking was, maar later openbaarde zich een andere oorzaak. Er had zich een groot ettergezwel onder zijn arm gevormd en het moest gesneden worden. Zijn moeder beschrijft dit lijden erg levendig:

„Zodra het gezwel weg was en ook de ergste pijnen verdwenen, ging het als een bliksem (dit zijn Josephs eigen woorden) door zijn zij naar het merg van zijn beenderen in het been en de pijn werd al spoedig erg hevig. Zijn been begon erg op te zetten en hij leed vreselijk gedurende de twee daarop volgende weken. Ik droeg hem veel op mijn armen om zijn pijn zoveel mogelijk te verlichten, wat ten gevolge had, dat ik erg verzwakte en zelf ziek werd. De angst en de oververmoeidheid waren té veel voor mijn gestel en mijn geest leed er zeer onder. Hyrum, met zijn buitengewone zachtheid en liefde vroeg er om of hij mijn plaats mocht innemen. Hij was een goede betrouwbare jongen en wij lieten het hem doen. Om het zo gemakkelijk mogelijk voor hem te maken legden wij Joseph op een laag bed en Hyrum zat naast hem. Hij hield het aangedane deel van het been in zijn handen om zijn broer te helpen en te trachten de onverdraaglijke pijnen een beetje te verlichten.

Na drie weken vonden wij het het beste om maar weer voor een chirurg te zenden. Toen hij kwam, sneed hij het been tussen de knie en enkel open. Dit verlichte de pijn en de patiënt voelde zich heel wat beter, totdat de wonde begon

te genezen en de pijn heviger werd dan ooit.

Weer werd de chirurg opgehaald en deze keer maakte hij de snede heel wat dieper, zelfs tot op het been. Het begon weer te genezen en zodra dit proces begon, ging het been weer in hevige mate opzetten. Men achtte het nu nodig om meerdere chirurgen te consulteren en toen zij met elkaar beraadslaagd hadden, vonden zij het het beste om het been af te zetten.”

Josephs moeder vertelt verder:

„Spoedig nadat zij tot deze overtuiging gekomen waren, kwamen zij tot ons. Wij lieten hen in een kamer waar Joseph ons niet horen kon. Toen zij plaats genomen hadden vroeg ik: „Heren, wat kunt U doen om het been van mijn jongen te redden?” Zij antwoordden:

„Wij kunnen niets doen; wij moeten zijn been geheel openleggen en als wij dan vinden, dat het ongeneeslijk is, dan kunnen wij slechts amputeren om zijn leven te redden!” Dit was een geweldige schok voor mij. Wanhopig wendde ik mij tot de chirurg en zei: „Dr. Stone, kunt U niet iets anders proberen? Kunt U niet om het been heen snijden en de zieke gedeelten verwijderen, het gezonde vlees zal er dan misschien wel weer overheen groeien, misschien kunt U daardoor het been redden. Wilt U alstublieft het been niet afzetten, tenzij het absoluut noodzakelijk is? Ik zal U niet bij Joseph laten totdat U mij dit beloofd hebt!” Nadat de dokters weer in overleg waren gegaan, stemden zij hierin toe, dan

gingen zij mijn lijdende zoon opzoeken."

Toen de dokters bij hem stonden zei een van hen: „Mijn zoon, hier zijn wij weer."

„Ja," zei Joseph, „dat zie ik, maar U bent niet gekomen om mijn been te amputeren?"

„Nee," antwoordde de chirurg, „je moeder heeft ons verzocht om eerst nog iets anders te proberen en wij zullen het nu doen."

De hoofd-chirurg vroeg toen naar banden om Joseph vast te binden, maar Joseph was er tegen. De dokter stond er echter op en toen antwoordde Joseph vastberaden:

„Nee, dokter, ik wil niet vastgebonden worden, ik kan de operatie veel beter doorstaan als ik los ben." „Dan," zei de dokter, „moet je tenminste een flinke slok brandy drinken." „Nee," zei Joseph, „niet een druppel!" „Je moet dan iets anders gebruiken," bleef de dokter aandringen, „anders kan je die vreselijke operatie niet doorstaan." „Nee," riep Joseph uit, „ik zal geen druppel sterke drank nemen en ik wil graag niet vastgebonden worden. Ik zal U zeggen wat ik zal doen. Ik wil graag, dat mijn vader naast mij komt zitten en mij in zijn armen vasthoudt en dan zal ik alles doen, wat noodzakelijk is om het been er uit te nemen." Toen keek hij naar mij en zei: „Nu, moeder, beloof mij, dat U niet in de buurt zult blijven, Vader kan dit uithouden maar U heeft al zoveel geleden en mij voortdurend rondgedragen. U bent er helemaal uitgeput van!" Toen keek hij naar mij met tranen

in zijn ogen en zei: „Moeder, ik wil dat U de kamer uitgaat. De Heer zal mij bijstaan en alles zal goed worden!"

Ik stemde toe en haalde vlug enkele gevouwen lakens om onder zijn been te leggen en ging daarna enkele honderde meters de tuin in.

De chirurgen begonnen met de operatie. Zij boorden eerst een gat in de ene kant van zijn been en daarna een gat aan de andere kant en daarna braken zij het met scharen en tangen en namen op deze manier een groot gedeelte van het been weg. Toen zij dit deden hoorde ik Joseph zo hard schreeuwen en ik kon het niet langer uithouden en holde naar hem toe. Toen ik de kamer binnenkwam riep Joseph: „Moeder, ga er uit, ik zal me flink houden als U er niet bij bent!" Onmiddellijk werd ik de kamer uitgeduwd en moest er buiten blijven totdat de operatie beëindigd was. Toen Joseph rustig op een bed lag en al het bloed alsmede de medische instrumenten verwijderd waren, mocht ik weer binnen komen.

Joseph begon van dat ogenblik af beter te worden en langzamerhand werd hij weer sterk en gezond. Zodra hij weer sterk genoeg om te reizen was, stuurden wij hem naar zijn oom Jesse Smith, die te Salem woonde, om daar weer een beetje op krachten te komen door de heerlijke zeelucht."

Voor een geheel jaar had de familie voortdurend met ziekte te kampen, dit ging gepaard met drie jaren van misoogst en bracht de

familie in tamelijk slechte omstandigheden. De toestand werd zo erg, dat men besloot om meer naar het Westen te trekken waar het klimaat zachter was en de grond vruchtbaarder. Misschien zou het leven daar iets beter zijn. Zodra alles geregeld was, vertrok de familie van Joseph Smith Sr. naar Palmyra, N.Y., dat ongeveer driehonderd mijlen van New Hampshire verwijderd was. Alle leden van de familie kwamen tezamen en besloten om honderd are land even buiten Palmyra in de richting van Manchester te kopen. Nu, in die dagen was New York nog niet bevolkt, Ohio, Michigan and Illinois waren haast niet bekend en achter de „Grote Vader der Rivieren” lag een onbekend gebied. Enkele jaren later werd de Missouri-rivier door de Heer „de Grens der Lamanieten” genoemd, toen Hij tot Joseph sprak.

„Toen wij naar Palmyra verhuisden waren de twee jongens, Alvin en Hyrum, al in staat om iets te gaan verdienen en konden heel wat bijdragen tot het nieuwe huis. Met hun vader konden zij het land, dat wij verkregen hadden, afruimen en de bomen en struiken rooien, waarmee het land honderd jaren geleden nog overwoekerd was. Het eerste jaar maakten zij ongeveer 30 are vruchtbaar. Dit was zeker geen gemakkelijke taak terwijl zij zo nu en dan nog eens voor anderen werkten, zoals dit zich voordeed en natuurlijk ook om in hun onderhoud te voorzien.”

Gedurende het eerste jaar waren zij in staat om de afbetaling voor

dat jaar te maken en ook de moeder, met haar onvermoeide vlijt, was in staat een steentje bij te dragen. Zij verkocht handgeschilderde wasdoeken tafellakens. Zij was erg handig met dit werk en verkocht ze met veel succes.

Ongeveer vier jaren nadat de Smith-familie in Palmyra aangekomen was, verhuisden zij naar het land te Manchester waar zij een groter huis gebouwd hadden, dat later een beetje uitgebreid werd met enige slaapkamers. Terwijl zij in dit huis woonden ontving Joseph zijn glorieuze visioenen. Later werden er weer plannen voor een beter huis gemaakt onder leiding van Alvin, de oudste jongen. Hij wilde graag zijn ouders op hun gemak in een mooi en geriefelijk huis zien. Hij zeide: „Ik ga een huis bouwen met een mooie gezellige kamer voor vader en moeder, daar zullen zij alles bij de hand hebben en hoeven dan niet meer zo hard te werken als vroeger.” Dit was zeker een edele wens en gedachte want zijn ouders hadden hard gewerkt en gezwoegd en toch hadden de vele tegenslagen niets dan armoede gebracht. Alvin leefde niet lang genoeg om zijn droom werkelijkheid te zien worden. De ruwe structuur van het huis stond en al de benodigheden voor de afwerking waren aanwezig toen Alvin plotseling in het najaar van 1825 door een ziekte overvallen en ernstig ziek werd en op 19 November stierf hij, zevenentwintig jaren oud. Alvin wist van het bezoek van de Vader en de Zoon en ook van het bezoek van de Engel Moroni en hij

was er overtuigd van, dat deze dingen waar waren. Hij stierf met een gebed voor zijn jongere broer op zijn lippen en hij raadde hem aan om het grote, aan hem toevertrouwde werk getrouw te blijven. Men spreekt over Alvin als een jongeman, die een en al goedheid was en een vriendelijk en vriendschappelijk karakter had.

Terwijl hun vele tegenslagen moeilijk te dragen waren, werd met Gods hulp toch alles ten goede gekeerd.

Waren zij in Vermont of New Hampshire gebleven, dan zou het grote doel van God niet op deze manier ten uitvoer gebracht kunnen worden. De jonge Joseph had een groot werk te verrichten en het was zeker noodzakelijk dat de familie met hem naar dit gebied moest komen.

Weer kunnen wij zien, dat zij door het dal van ellende en verzoeking naar een plaats geleid werden, die de Here voor hen bereid had.

* * * * *

En Zijner altijd indachtig wezen....

TOEN de opgestane Heiland de verordening van het Heilig Avondmaal aan de Nephieten gaf, zei Hij: „En dit zult gij doen ter gedachtenis van mijn lichaam, hetwelk Ik aan u getoond heb. Het zal een getuigenis tot de Vader zijn, dat gij Mijner indachtig zijt. En als gij Mijner indachtig zijt, dan zult gij Mijnen Geest met u hebben.”

Het Avondmaal is een buitengewoon heilige verordening, een verordening waarvan wij de belangrijkheid haast niet kunnen beseffen. Een van de grootste dingen ervan is, dat als wij van de Heilige Tekenen nemen, wij tot God getuigen, dat wij Zijn Geliefde Zoon indachtig zijn. Wij maken in stilte een gelofte om zijn geboden te onderhouden en ons wordt beloofd, dat wij Zijnen Geest met ons zullen

hebben, als wij in rechtvaardigheid ervan nuttigen. „Het zal een getuigenis tot de Vader zijn, dat gij Mijner altijd indachtig zult wezen!”

Ook in de dagen van ouds waren de brandoffers om Zijner indachtig te zijn. Zij wezen naar de offerande, die gebracht zou worden en maakten de verzoening levendig in de gedachten van de mens van die tijd.

Vandaag hebben wij het Avondmaal om ons Zijner indachtig te maken en het lichaam, dat wederom opstond, opdat wij de waarachtigheid van de opstanding in onze gedachten kunnen houden en verzekerd zullen zijn, dat ook wij eens zullen opstaan. Nu is dit niet alleen ter gedachtenis van de opstanding maar ook het grote zoenoffer, dat voor de opstanding gebracht werd. De

Heiland stierf voor ons allen. Hij leed aan het kruis en in de hof voor de zonden van de gehele wereld, „welk lijden zelfs Mij, de Here, de grootste van allen, vanwege het lijden en het bloed, dat uit elke poor kwam deed beven!“

Dit lijden opende de deur tot nieuw leven voor ons allen. Hierdoor kunnen wij genade vinden, vergeving van zonden. Als wij van het Avondmaal nemen en aan dit lijden denken en de redenen ervan, dan wordt ons een kans gegeven om ons eigen leven te vernederen. Dit alles wordt gebaseerd op Zijn gedachtenis. Maar wat gebeurt er als wij dit vergeten?

Als wij de Heiland vergeten, vergeten wij zijn wetten en geboden en zullen ze niet langer nakomen. Als wij dan, in deze toestand, ondoordacht van het Avondmaal nuttigen, waar plaatsen wij ons dan? Een ieder kan zien hoe indachtig hij aan het offer van Jezus Christus is, daar hij dit door zijn gehoorzaamheid aan de wetten en geboden kan meten. Als wij Christus alleen des Zondags indachtig zijn, is dit niet genoeg en ook is het niet genoeg om hem een keer wel indachtig te wezen en een andere keer weer niet! Als wij vergeten de Sabbat in ere te houden, dan vergeten wij Jezus Christus evenals wanneer wij falen, onze tiende en gaven te betalen, een rein leven te leiden of onze vergaderingen te bezoeken. Als wij onze tiende betalen, naar de vergaderingen gaan, de Sabbatdag eren

en onze broederen niet liefhebben, dan vergeten wij Hem nog. Onze persoonlijke verhouding tot onze medemens, ook tot onze familieleden, is het belangrijkste bij God.

Laat ons even aan de woorden van Paulus aan de Corinthiërs denken: „Al ware het, dat ik de talen der engelen en der mensen sprak en de liefde niet had...“ „Al ware het dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden...“ Hoe kunnen wij zeggen, dat wij God liefhebben, die wij niet gezien hebben en onze broeder haten, die wij wel gezien hebben?

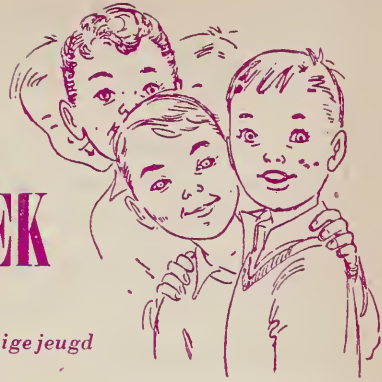
Hoe staan de zaken bij U met het tweede gebod, dat aan het eerste gelijk is? Draai hem de andere wang toe! Geef hem de mantel ook! Ga een tweede mijl! „En dit zal uw getuigenis tot de Vader zijn, dat gij Zijner altijd indachtig zijt!“ Het Avondmaal is een getuigenis. Als wij ervan nuttigen dan getuigen wij tot de Vader, dat wij Christus indachtig zijn. Is dit een waarachtig getuigenis? Zijn wij werkelijk indachtig? Gehoorzamen wij?

In werkelijkheid hangt het er slechts van af of wij consequent in ons geloof zijn. In ons geloof is er geen plaats voor inconsequentie of gedeeltelijke overgave. De Heiland vraagt onze gehele trouw, ons gehele hart, kracht, verstand en macht.

Laten wij zien hoe indachtig wij Jezus Christus zijn door onze gehoorzaamheid aan Zijn geboden te meten. Laten wij ons getuigenis waarheid worden.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door J. Westerduin

Het Schoonheidsgeheimpje van Steffie

*

Steffie en haar kleine zusje Lenie speelden schooltje voor het huis. Al hun poppen zaten netjes op een rij. „Mag ik de juffrouw zijn?” smeekte Lenie terwijl zij van plezier op en neer sprong. „Nee,” zei Steffie, „ik ben de juffrouw want ik ben de oudste, jij bent nog niet eens op school.” Lenie begon te pruilen. Zij had prachtige blauwe ogen en blond haar met krullen en leuke kuiltjes in haar ronde konen, precies als moeder. Iedereen zei, dat Steffie meer op haar vader leek.

Twee dames kwamen uit het huis. Zij waren vriendinnen van moeder. Zij bleven stilstaan en keken naar Lenie net zoals alle andere mensen steeds naar haar keken. „Wat een schat van een kind,” zeiden zij. Bruintje de hond kwam er aan rennen en begon de gasten vreselijk aan te blaffen. „Koest, Bruintje,” riep Steffie, „het is niet beleefd om gasten aan te blaffen.” Aan de andere kant van het hoge hek hoorde Steffie de twee vrouwen met elkaar spreken. De ene zei tot de andere: „Die oudste dochter ziet er wel een beetje eigenaardig uit, vindt U niet?”

Steffie voelde hele grote tranen opkomen maar moeder had haar geleerd om niet over elke kleinigheid te huilen. Als je over alles huilt is het net alsof je je eigen sommen niet kunt maken.

Toen riep moeder net: „Lenie, kom je gauw naar binnen, het is tijd voor je dutje!” Steffie bleef op de stoep zitten en ze was heel verdrietig. Zeiden de vrouwen nu alleen maar dat zij eigenaardig was omdat zij een beetje platte neus had en zomersproeten en niet zo mooi als Lenie was?

Peter de buurjongen stak zijn ondeugende hoofd over het hek en liet een papieren vliegtuig de tuin in vliegen. „Ik heb een geheim. Ik ga een groot ruimteschip bouwen,” riep hij opgewonden, „als je wilt mag je me komen helpen.” „Ik heb er nu geen zin in, Peter,” zei Steffie terwijl ze haar pop oppakte en naar binnen ging.

Moeder was bezig de boekenplank af te stoffen. „Hier, Steffie,” zei ze, „je mag mij een beetje helpen,” en ze gaf Steffie een stofdoek. Steffie begon heel langzaam een boek te stoffen maar toen zei ze: „Moeder, vindt U, dat ik er eigenaardig uitzie?”

Moeder keek heel vlug op. Ze legde haar stofdoek neer en nam Steffie in haar armen. „Wel neen, vader en ik vinden dat je er erg lief uitziet.” „O, moeder, als ik alleen maar zo mooi als Lenie kon zijn of de meisjes uit mijn platenboek!”

Moeder keek een hele tijd uit het raam en toen zei zij: „Breng mij je platenboek eens en een potlood van de schrijftafel, lieveling!” Steffie haalde het platenboek en het potlood voor moeder, toen sloeg moeder het boek open en veranderde met het potlood het gezicht van het aardige meisje op de eerste bladzijde een beetje, zodat ze lelijk keek. „O moeder,” riep Steffie, „nu ziet ze er lelijk uit. Waarom heeft U haar zo lelijk gemaakt?” „Omdat ik jou een schoonheidsgeheimpje wil verklappen, Steffie!” „O fijn, dan heb ik ook een geheim als Peter,” riep Steffie opgewonden. En moeder ging voort met vertellen: „Zie je wel, als een meisje een mooi gezichtje heeft en lelijk kijkt, dan is ze lelijk. Nu, kom met mij mee naar de spiegel in de voorkamer. Kijk nu eens in de spiegel en glimlach.” Zij nam Steffie bij de hand en zij gingen naar de voorkamer. „Dan is er nog een klein gezegde, dat je er aan doet denken om ook altijd een glimlach in je hart te dragen. Wil je het met

mij opzeggen?" Langzaam herhaalde Steffie het gedichtje:

„Een glimlach in mijn hart,
Een glimlach om mijn mond,
Verheugt een ieder schepsel
Op Gods heerlijk wereldrond.”

Steffie keek naar zichzelf in de spiegel. „O, moeder,” riep zij uit, „ik hoef geen gouden haar en geen grote ogen te hebben om mooi te zijn, vindt U?”

„Dat is juist, Steffie. Als jij naar de mensen met vriendelijkheid in je hart kijkt dan zullen de mensen de schoonheid in je ogen zien.” Steffie straalde: „En als ik glimlach en vriendelijk ben dan zullen zij mijn gezicht ook mooi vinden, moeder?” „Ja,” lachte moeder, „nu heb je een schoonheidsgeheimpje voor je hele leven.”

Toen Lenie van haar dutje wakker werd, gingen moeder, Lenie en Steffie voor een wandeling naar het park. Het was er heerlijk, er waren schommels, glijbanen en zelfs draaimolens. „Mag ik weer in de draaimolen?” bedelde Lenie. „Nee,” zei moeder, „vandaag niet meer lieverd!” Lenie ging in het gras zitten en hilde vreselijk.

Een dame kwam voorbij en bleef even met moeder praten. „Goeden middag,” zei ze, en ze keek helemaal niet naar Lenie. Zij draaide zich om en keek naar Steffie. „Is dit schattige meisje uw oudste dochter?” vroeg zij. „Ja,” zei moeder, „dit is onze Steffie . . . Steffie, dit is mevrouw Van Beek.” Steffie glimlachte met de nieuwe wonderglimlach: „Goeden middag, mevrouw Van Beek,” en Steffie gaf haar een hand.

Mevrouw Van Beek zei: „Wat heeft zij een aardig gezichtje!” — Steffie was zo . . . gelukkig en zij drukte moeders hand heel stevig omdat zij zo gelukkig en dankbaar was voor het nieuwe wonderbaarlijke schoonheidsmiddel, dat werkelijk hielp.

LORAINÉ LUSKIN

Zing een Lied....

Sjaan en Marietje speelden met hun poppen op de open veranda, zij kleedden hun poppen aan en uit en legden ze in hun bedjes. Sjaan wilde haar mooie babypop in het blauwe bedje leggen, maar nu had Marietje haar pop daar al ingelegd! De pop paste er precies in en zag er wel mooi uit, maar toch..... „Jij lelijke hebbert!!!” riep Sjaan, haar blonde krullen vlogen zomaar door de lucht. Marietjes gezichtje werd helemaal rood, zij werd boos en zei heel lelijke woorden, die helemaal niet bij een klein meisje passen.

Dan, opeens herinnerde zij zich het leuke plaatje aan de muur, dat zij van Oma had gehad.

„Als je kwaad wordt, zing een lied!”

Deze woorden waren er met heel kleine steken met goud en groene draad op geborduurd. „Ik heb Oma beloofd om er aan te denken als ik boos word, ik heb gezegd, dat ik volgende keer zou proberen een liedje te zingen en zien of het helpt! Maar weet je wat? Ik zal iets heel lelijks zingen, want Sjaan had dat ook niet mogen zeggen.”

Marietje probeerde een lelijk lied te vinden, dat zij kon zingen. Maar och, ze kon toch maar geen lelijk lied vinden. Alle liederen, die zij kende gingen over vogeltjes en bloemen en mooie dingen. Ten einde raad gaf zij het op en begon het eerste het beste liedje te zingen, dat in haar hoofdje opkwam. Het ging over schommels van bloemenslingers voor kleine elfjes, ze had het pas geleerd op school. Het duurde geen minuut en ze voelde zich al heel wat beter en ze was helemaal niet boos meer.

Sjaan zat in de hangmat haar baby in slaap te schommelen en ze was al klaar om heel lelijke woorden te zeggen als Marietje begon te kibbelen. Maar er gebeurde niets. Marietje zat vrolijk te zingen. „Probeer je nu grappig te doen?” vroeg zij. „O nee, dat moet je beslist niet denken,” zei Marietje, „ik probeerde alleen maar die spreuk van Oma. Het is een mooi plaatje en er staat op:

„Als je kwaad wordt, zing een lied!”

Oma heeft het zelf gemaakt toen zij acht jaren oud was en toen ik verleden week ook acht werd heeft zij het mij gegeven. Zou je het eens willen zien?”

De twee meisjes lieten hun poppen achter en gingen gauw naar het mooie plaatje kijken.

„Het heeft geholpen!” vertelde Marietje die avond haar Oma. „Het was heel grappig! Je kunt niet zingen en kwaad zijn. Toen ik niet kwaad werd, kon Sjaan ook geen vervelende dingen zeggen en wij zijn heel goede vriendinnen gebleven!”

AAN DE LERAAR

PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Een van de heugelijkste gebeurtenissen uit alle geschriften, gebeurde naar alle waarschijnlijkheid, toen Jezus na een kort verblijf in Perea op weg naar Jeruzalem was, om daar het Pasa te vieren. Wij kennen de naam van het prachtige dorpje, waar hij toen binnentrok en waar deze bijzondere gebeurtenis plaats vond niet, maar het is belangrijk aan de omstandigheden te denken, die in die dagen in Palestina heersten, speciaal met het oog op vrouwen en kinderen waren zij geheel anders dan zij vandaag in de Kerk van Christus zijn. Vrouwen en kinderen werden op de achtergrond geplaatst; en hier vinden wij dan Jezus, die vrouwen en kinderen eert.

Ergens, op een of ander tijdstip, hadden de vrouwen Jezus ongetwijfeld beluisterd. Een onweersaanbare kracht vergezelde deze leraar, zij hadden dit van niemand anders nooit ondervonden en als ware moeders wilden zij geen vreugde hebben, die zij niet met hun kinderen konden delen. Zo lezen wij dan, dat de moeders hun kleine kinderen brachten opdat zij Hem aan zouden kunnen raken. Toen zij naar deze goddelijke leraar toekwamen, duwden de discipelen hen met het vooroordeel der Joden terug en berispten hen

en zeiden: „Valt den Meester niet lastig!” Maar toen Jezus dit zag, was hij erg mishaaagd en sprak:

„Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk Gods” (Luk. 18 : 16).

Leraars, kunt gij in de gehele wereld woorden met meer inspiratie vinden? Kunt gij ooit een heerlijker les dan in deze woorden vinden? „En Hij legde Zijn handen op hen en Hij zegende hen.”

Twee fundamentele principes voor het onderwijs, principes, die onmisbaar zijn voor een succesvol leraar, laten zich bij deze gebeurtenis zien. Het ene is Persoonlijkheid en het andere Voorbereiding. — Het was het goddelijk karakter van Jezus, dat de vrouwen uit Palestina tot zich trok, dat als een magneet op de kinderen werkte om Hem aan te raken. Het was deze goddelijke persoonlijkheid, die mannen aantrok, eerlijke zuivere mensen. Ook was het deze goddelijke persoonlijkheid, die het kwade en het onreine afstootte. In de sfeer van Persoonlijkheid en het Koninkrijk des Karakters is Christus almachtig. Met persoonlijkheid bedoel ik alles wat bij individualiteit inbegrepen kan worden. Persoonlijkheid is een door God gegeven geschenk. Het is in-

derdaad een Parel van Grote Waarde, een eeuwige zegening. Mede-leraren, U noch ik kunnen er ooit op hopen om zelfs tot zeer geringe mate de persoonlijkheid van onze grote leraar Jezus Christus te doorgronden. Onze persoonlijkheden staan tot die van de Meester als een klein zonnestraaltje tot de machtige zon zelf, en toch, al is het heel gering zou de persoonlijkheid van elke leraar zo moeten zijn.

Wat het karakter betreft kan elke leraar uitstekend zijn en een magneet zijn voor hen, die hij moet onderwijzen. Het geeft niet hoe aantrekkelijk de persoonlijkheid van de leraar voor de klas mag zijn, toch zou hij falen als hij de liefde der kinderen slechts tot zijn eigen persoonlijkheid zou trekken. Het is de plicht van een leraar om ieder kind te helpen, niet alleen van de leraar maar ook van de waarheid te houden.

Altijd en overal vinden wij, dat Christus zichzelf geheel vergat om de wil van de Vader te doen; zo zou een leraar, waar het zijn persoonlijkheid betreft, zich geheel moeten vergeten in zijn wens om de waarheid te onderwijzen.

Nu wat Voorbereiding betreft — Als mensen tot Jezus kwamen en Hem om brood vroegen, heeft Hij hen nooit met een steen weggestuurd. Hij gaf hen altijd waarheid. Hij begreep de waarheid, zij straalde uit Zijn gehele Wezen. Ten tweede wist Hij illustraties te gebruiken, de levende dingen om hen heen, om de waarheid meer

indruk op zijn luisteraars te laten maken.

Er zijn vijf punten o.a., die een succesvol leraar in de Kerk aan wijzen.

1. Eenvoudig geloof in het Evangelie van Jezus Christus en een oprechte wens om God te dienen. Met deze gesteldheid zal de ziel zich in het gezelschap en leiding van de Heilige Geest kunnen verheugen.

2. Ongeveinsde liefde voor kinderen, die geleid wordt door een vastberadenheid om gerecht en onpartijdig met elk lid van de klas te handelen. Eer het kind, en het zal U eren.

3. Uiterste voorbereiding. Een succesvol leraar bestudeert de leerling zowel als de lessen.

4. Opgewektheid, geen huichelachtige, maar eerlijke opgewektheid, die spontaan uit de ziel voortspuit.

5. De kracht om edel te handelen: „Als U een leraar wilt zijn, let dan op wat U doet en waar U gaat! Als U een leraar wilt zijn, let dan op wat U praat . . . !”

Zodoende, mijn geliefde broeders en zusters, vraag ik U allen in de Kerk om vastberaden met de hulp van God tussen onze kinderen in de wereld te staan en hen te helpen om een onbedorven en onbevlekt karakter te behouden. Een karakter zoals dat van onze Leraar en Meester, Jezus van Nazareth.

Gebed is het verschil

John Longden,

Assistent tot de Raad der Twaalven,

„De Heer is mijn licht en mijn heil; voor wien zou ik vrezen? De Heer is mijn levenskracht voor wien zou ik vervaard zijn?“ (Psalm 27 : 1)

Toen David deze woorden sprak, was er geen vrees in zijn hart, want ik geloof, dat hij een gebedsvol man was. Hij had eenvoudig geloof in God, Zijn Vader. Zodoende was hij in staat om verder te gaan en zelfs de Filistijn, de reus Goliath, te bejegenen. Wij kennen allen die grote les uit die geschiedenis. Goliath vertelde David, dat hij hem in stukken zou scheuren en aan de vogelen des hemels en de wilde beesten zou gaan voeren; maar David, ook al was hij klein in de verhouding tot Goliath, had de hulp van zijn Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus en zeide tot Goliath: „Gij komt tot mij met een zwaard en een spies en met een schild, maar ik kom tot U in de naam van de Heer der heirscharen, de God der slagorden Israëls, dien gij gehoond hebt!“ (1 Sam. 17 : 45). In deze woorden lag Davids kracht, want hij had God niet verhoond. Hij wist de geboden van God te leven en Zijn gerechtigheid te aanvaarden. Ik ben ervan overtuigd, dat David toen geen onverschillig man maar een gebedsvol man was.

Nog een andere les aangaande onze verhouding tot gebed werd ons door de Heiland zelf gegeven. Het is de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar. Ons wordt verteld dat de Farizeeër bad en dat hij dankbaar was, dat hij niet onrechtvaardig was en geen overspeler. Hij betaalde een tiende en zijn offeranden. Hij vastte en bad en was gelukkig niet zoals die tollenaar daarginds.

„En de tollenaar verre staande wilde ook zelfs de ogen niet naar de hemel opheffen, maar sloeg op zijn borst, zeggende: „O God, wees mij zondaar genadig! Ik zeg ulieden, deze ging af gerechtvaardigd naar zijn huis, meer dan die. Want een ieder, die zich verhoogt, zal vernederd worden en die zich vernederd, zal verhoogd worden“ (Luk. 18 : 13—14).

Wij moeten nederig zijn wanneer wij God in gebed zoeken, als wij Hem voor onze zegeningen danken. Wij Heiligen der Laatste Dagen moeten voor ons lidmaatschap in de Kerk van Jezus Christus dankbaar zijn,

niet de kerk van de mens maar de Kerk van Jezus Christus, want zij draagt Zijn naam.

Nadat de Heiland, in verband met gebed door de discipelen en anderen, vragen gesteld worden en zij zeiden: „Leer ons bidden, hoe moeten wij bidden?” antwoordde Hij: „Gij bid aldus:

*Onze Vader, die in de hemelen zijt,
Uw Naam worde geheiligd, Uw Koninkrijk kome,
Uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op aarde,
Geef ons heden ons dagelijks brood
En vergeef ons onze schulden
Gelijk wij vergeven onze schuldenaren
En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.
Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de macht
en de heerlijkheid in der eeuwigheid, Amen . . .”*

(Matth. 6 : 9—13)

Dit is een eenvoudig gebed, maar het wijst ons de weg tot God, onze Eeuwige Vader, de Vader van onze geesten. Verder leerde de Heiland: „Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk, die bidt, ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden” (Matth. 7 : 7—9).

Ik houd veel van de woorden van de Schotse dichter, Robert Burns: „Zij, die de Here in rechtvaardigheid aanriepen, hebben nooit tevergeefs getracht!”

Ik getuig tot U, dat deze woorden waar zijn. Als wij de Here in rechtvaardigheid zoeken, dan zoeken wij nooit tevergeefs.

„En wat vader onder U, dien een zoon om brood bidt, zal hem een steen geven? Of ook om een vis, zal hem voor een vis een slang geven? Of zo hij ook om een ei vrage, zal hem een schorpioen geven? Indien dan gij, die boos zijt, weet Uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de Hemelse Vader den Heiligen Geest geven dengenen, die Hem bidden?” (Luk. 11 : 11—13).

Ook in deze tijd heeft de Heer wederom geopenbaard, dat wij voortdurend moeten bidden, ernstig en oprecht zodat wij niet in verleiding mogen geraken. Ons wordt gezegd, dat wij onze kinderen moeten leren bidden en oprecht voor de Here te wandelen. — Ik zou graag de jonge mensen willen vertellen dat men zich niet hoeft te schamen als men zich voor de Here vernederd. Het is geen teken van zwakte. Ik getuig tot U, dat het een teken van grote sterkte is en dat dan de Heer uw een licht en uw heil zal zijn. Hij staat altijd klaar om ons te helpen en om ons bij te staan, Hij zal ons nooit in de steek laten.

Ik ben dankbaar voor de kracht van het gebed. Toen ik verleden Augustus in Los Angeles een O.O.V.-conferentie bijwoonde, werd ik door een gebed buitengewoon diep ontroerd. Men was er mee bezig om een koor van 1500 stemmen samen te stellen om in de Hollywood Bowl te zingen. De zangers hadden zojuist hun gebed gehad en men stond op het punt om te beginnen. Ik had toen het voorrecht om met die prachtige dirigenten, pianisten en organisten achter het toneel te gaan voor een kleine samenkomst. Deze samenkomst had ten doel om de hulp en de bijstand des Heren te vragen. — Hier waren musici met veel ervaring en met vele diploma's, die nog steeds op de Almachtige God steunden, die overal tegenwoordig is om te helpen en op te bouwen. Zo gingen zij met nederige verzekering hun taak vervullen, zij wisten, dat zij niet alleen waren.

17.500 personen waren getuige van een uitstekende uitvoering en ik getuig dat onze Hemelse Vader het gebed van die jonge zangers en hun leiders verhoord heeft.

Graag zou ik U nog een andere gebeurtenis vertellen, die mij enige dagen na het overlijden van een apostel des Levenden Gods, Matthew Cowley, ten gehore kwam.

Een oude man vertelde mij, dat hij 35 jaren geleden de districts-president van Elder Cowley was toen deze tussen de Maoris een zending vervulde. Elder Cowley was ongeveer 2½ maand op zending toen er een districtsconferentie gehouden werd en men Elder Cowley vroeg om te spreken. Het werd mij verteld, dat hij toen vijftien tot twintig minuten vloeiend in de taal der inboorlingen gesproken heeft. Na de vergadering gingen de districts-president en Elder Cowley naar het huis van een der leden om daar enig voedsel te nuttigen. De districts-president vroeg toen: „Hoe heb je het kunnen doen?” „Wat kunnen doen?” vroeg Broeder Cowley. „Hoe ben je in staat geweest om de taal der Maories in deze korte tijd zo machtig te worden? Jij, een zeventien jaren oude jongeman!” En Elder Cowley antwoordde: „Toen ik hier naar toe kwam sprak ik geen woord maar ik besloot, dat ik iedere dag twintig woorden zou gaan leren en dat deed ik dan ook. Toen ik ze echter allemaal tezamen deed slaagde ik er echter toch nog niet in om mij verstaanbaar te maken.” — Op dit ogenblik gingen zij een veld met mais voorbij. — „Ziet U dat veld met mais? Ik ging daar naar toe om met de Here te spreken maar voordat ik er heen ging had ik de hele dag gevast en 's avonds probeerde ik weer te spreken. De woorden schenen echter toch niet te komen. De volgende dag vastte ik weer en ging weer met de Heer spreken en die avond ging het een beetje beter. De derde dag vastte ik weer en ging wederom met de Here spreken. Ik vertelde Hem, dat ik wist dat Zijn Kerk en Koninkrijk op aarde gevestigd was, dat mannen de bevoegdheid hadden om het ware Evangelie van Jezus Christus te verkondigen hetwelk de zaligmaking en verhoging van Gods kinderen bevat. Ik vertelde Hem, dat ik door diezelfde macht geroepen

was om een zending te vervullen en ik vroeg Hem of Hij het mij bekend zou willen maken, want ik wilde dienen waar ik het meest van dienst kon zijn.”

De volgende morgen toen wij in het gebed met een Maori-familie knielden werd Elder Cowley gevraagd om het gebed uit te spreken. „Ik probeerde Engels te spreken, maar het ging niet. Toen ik het in Maori probeerde vloeiden de woorden zo maar voort en toen wist ik, dat de Here mijn gebed verhoord had en dat ik hier zou moeten dienen.” Dit was de geest van Matthew Cowley, een jonge zeventienjarige zending.

Broeders en Zusters, ik getuig in alle nederigheid en oprechtheid, dat God gebeden verhoort en beantwoordt als wij slechts onze harten en onze levens zo willen instellen opdat wij zijn Geest kunnen ontvangen. Ik bid nederig, dat wij allen deze uitnodiging, die God ons gegeven heeft, zullen benutten, dat wij ons allen in gebed zullen vernederen, dat wij onze kinderen zullen leren bidden opdat zij kracht en licht van onze Heer Jezus Christus in hun leven mogen hebben.

EEN GOEDE DAG.....

Margaret Hardy.

Vandaag ben ik trots op mijzelf! Ik had een kletspraatje over mijn buurvrouw kunnen horen maar ik heb het niet gehoord! Ik ben ook trots op mijn vriendin. Zij had deze lelijke dingen en zij had ze mij kunnen vertellen, maar ze deed het niet. Het was voor ons beiden een beetje moeilijk, want zij wist het en ik had het graag willen weten.

Wij waren zo aan het praten, mijn vriendin en ik, toen de naam van mijn buurvrouw genoemd werd. Mijn vriendin keek mij een beetje vragend aan en vroeg mij, of ik haar graag mocht. Ik vertelde haar, dat ik mijn buurvrouw aardig, zelfs heel aardig vond. „O,” zei mijn vriendin, „ik ook, totdat ik verleden iets gezien heb.....”

Ik wachtte, dat zij verder zou gaan maar ze ging niet verder. Zij wachtte, dat ik haar zou vragen maar ik vroeg haar niet. Zo stonden wij daar alle twee en zeiden niets.

Ik was erg nieuwsgierig wat zij gezien had en ik kon het haast niet laten om te vragen. Ik vroeg mijzelf af, of hetgeen zij mij zou kunnen zeggen, iets van mijn goede gevoelens tegenover mijn buurvrouw zou kunnen afdoen. Ik besloot, dat zij voor mij toch altijd hetzelfde zou blijven en dat hetgeen mijn vriendin te vertellen had toch geen verschil zou maken, maar ik wist ook, dat hetgeen mijn vriendin mij zou gaan vertellen steeds weer in mijn gedachten op zou springen wanneer ik mijn buurvrouw zou zien.

Ik weet niet wat er in mijn vriendin omging. Zij moet met zichzelf gevochten hebben, want zij houdt zoveel van praten! Wij gingen weer onze eigen weg zonder 'het kletspraatje.

Toen ik iets later die dag mijn buurvrouw ontmoette, voelde ik die oude toegenegenheid omdat ik niet naar die praatjes over haar geluisterd had. Ik was blij, dat ik niets slechts over haar wist, dat in mijn gedachten op kon komen.

Heus, ik ben trots op mijzelf en op mijn vriendin ook!

Het boek der hedendaagse openbaringen

Kenneth S. Bennion

TOEN Joseph Smith de Bijbel opende en daarin las: „Indien iemand van U wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere...”, had hij het geloof, dat de dagen waar men nieuwe openbaring van God kon ontvangen niet met de Apostelen afgelopen waren (Jak. 1 : 5—6).

Hij wist, dat hij wijsheid nodig had en hij aanvaardde deze woorden zoals zij geschreven stonden. Welk een religieuze omwenteling begon door het eenvoudige geloof van een veertienjarige jongen!

Toen volgde er in werkelijkheid een wonderbaarlijk werk. Niet alle waarheden van het Evangelie werden opeens geopenbaard of begrepen, want de sterfelijke mens kan slechts een weinig hier en een weinig daar begrijpen en niet alles op een keer, meer inlichtingen moesten later gegeven worden. De schriften zeggen: „Want Hij zal de getrouwe regel op regel, gebod op gebod, geven”

(L. & V. 98 : 12).

De volgende jaren werden er vele aanvullende inlichtingen verstrekt. Sommige kwamen van de lippen van Hemelse boodschappers, zoals de Engel Moroni, sommigen door

de ingeving van de Heilige Geest, sommigen direct uit des Heren mond. Wanneer nieuwe waarheid nodig was, werd zij gegeven.

De gewone gang van zaken voor de profeet en zijn medewerkers in het bestuur der Kerk was, om alle problemen, tijdelijke zowel als geestelijke, door de schriften of alreeds ontvangen openbaringen op te lossen en ook wel door nieuwe openbaringen. Als een nieuwe openbaring ontvangen werd, werd deze eerst door het bestuur der Kerk in overweging genomen alvorens zij in de nieuwe schriften, de Leer en Verbonden opgenomen werd. Sommige van deze openbaringen waren met betrekking tot de gehele kerk en behandelden bijzondere moeilijkheden van die tijd, anderen bevatten inlichtingen voor verschillende personen in de kerk, waarin de Heer Zijn wil aan hen bekend maakte.

De 134 afdelingen van de Leer en Verbonden, die door Joseph Smith ontvangen en gebracht werden, begonnen in 1823. Gedurende dat jaar werd er één openbaring ontvangen. Er werden geen verdere openbaringen ontvangen tot 1828 toen twee anderen verstrekt werden. Gedurende de volgende vijf

jaren werden er 98 openbaringen of geboden ontvangen, welke voor het grootste gedeelte het gehele boek vormen. Deze jaren waren jaren van grote behoefte, want de organisatie van de Kerk vroeg veel goddelijke leiding. Gedurende deze jaren werd de werking van de Kerk in haar geheel bepaald en alles moest door goddelijke inspiratie geschieden anders zou het niet van blijvende aard kunnen zijn. Tenminste, niet als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Zelfs de naam van de Kerk kwam door openbaring (Afd. 115 : 3, 4). Het is logisch, dat gedurende de vestiging van de Kerk Joseph Smith vele openbaringen in een betrekkelijk korte tijd ontving, want de organisatie van de Kerk en de herstelling van het Evangelie waren zijn bijzondere roepingen. De tweede president, Brigham Young, bracht slechts een afdeling voort n.l. afdeling 136. Hier werden de woorden en de wil des Heren door hem gegeven te Winter Quarters vlak bij de Missouri-rivier, alvorens de grote trek naar het Rotsgebergte begon.

Een andere verklaring van buitengewone belangrijkheid is, wat soms het „Manifesto“ wordt genoemd en door President Wilford Woodruff op 6 October 1890 te Salt Lake City werd gegeven. Dit wordt geen openbaring genoemd, maar een „Officiële Verklaring“. Het eindigde de goedkeuring van de Kerk van het meervoudig huwelijk.

Het feit, dat latere openbaringen niet in de Leer en Verbonden ge-

publiceerd zijn, betekent niet dat de „profeten, zieners en openbaarders“ in de latere dagen geen openbaringen aangaande hun werk en de moeilijkheden in de kerk ontvangen hebben. Zij kunnen dergelijke openbaringen vele keren per dag ontvangen. In feite geloven wij, dat zonder de voortdurende inspiratie van God de Vader, Zijn Zoon Jezus Christus en de Heilige Geest deze Kerk niet kan voortgaan de ware Kerk van Jezus Christus te zijn.

Waar de profeet Joseph Smith ook heen ging, ontving hij openbaring. Een studie van de openbaringen laat zien, dat zij geographisch allen op weg van Salem, Mass., naar de westelijke grenzen van Missouri ontvangen zijn. Toen hij in een vreselijke toestand in de kerker te Liberty, Missouri, was, ontving hij drie buitengewoon belangrijke openbaringen. Zij zijn de afdelingen 121, 122 en 123. Nummer 121 is heel in het bijzonder belangrijk en mooi. Het zou goed zijn voor de leiders der natiën en de leiders van de Kerk, tot de laagste diaken toe, om deze afdeling weer eens goed door te lezen. Deze afdeling bevat levende waarheden aangaande de verhouding van mens tot mens en vertelt ons hoe wij onze macht moeten gebruiken tegenover de zonen en dochteren van God, binnen zowel als buiten de Kerk.

De herstelling van het Evangelie bracht ook een allesovertreffend geschenk met zich mee, de herstelling van de onmiddellijke openbaringen van God. De waarheden, die in deze laatste tijden geopen-

baard zijn, worden zo vaak voorbij gezien, ook door hen, voor wie zij bestemd zijn.

Laten wij de kennis, die ons door hedendaagse openbaringen gegeven is, gebruiken en laten wij er naar leven. Dan zullen wij niet tot hen behoren waarvan Christus eens zei: „Zij hebben ogen, maar zij willen niet zien; zij hebben oren en willen niet horen.”

Laten wij de standaardwerken van de kerk lezen en ook anderen hiertoe aansporen, maar laten wij heel in het bijzonder de Leer en Verbonden lezen, het boek der hedendaagse openbaringen.

De profeet Amos zeide eens: „Gewis, de Here zal geen ding doen, tenzij hij zijn verborgenheden aan zijn dienstknechten de profeten zal openbaren” (Amos 3:7).

* * * * *

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

Het Lied van de Maand

„Ik gá waarheen Gij wilt!” No. 102

I. *Muziek en woorden:*

Dit bekende lied is bijzonder geliefd ter gelegenheid van afscheidsavonden van zendingen. Het is iets heel bijzonders, dat dit lied de schepping van twee vrouwen is, namelijk de woorden door Mary Brown en de muziek door Carrie E. Rounsefell. Dit is zeker een tegenstelling met de meeste liederen, die door mannen geschreven zijn. De bereidvaardigheid om elk werk, dat de Heer ons geeft, hetzij klein of groot, gemakkelijk of moeilijk, te aanvaarden, is de grootse boodschap van dit lied.

II. *Voor de dirigent:*

Zelfs een bekwaam dirigent kan moeilijkheden met dit lied hebben, tenzij er voldoende tijd aan besteed wordt om het tempo en de muziek meester te worden. Pas een middelmatig tempo toe met zes maatslagen per maat. Het lied wordt, zoals het duidelijk aangegeven is, eerst eenmaal in zijn geheel doorgezongen en dan wordt de vierde of voorlaatste

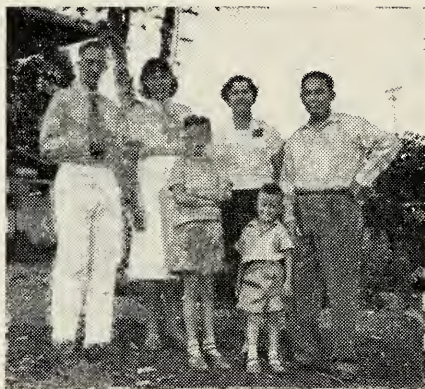
regel herhaald. Het tweede couplet wordt op dezelfde manier behandeld. Wees op uw hoede om de juiste melodie te onderwijzen. Neem beide fermaten goed door. Als de vierde regel herhaald wordt, gebruik slechts dan de kleine (hoogste noot) direct na de fermate in die regel.

III. Voor de organist:

„Oefening brengt volmaking”. U zult met dit lied oefening nodig hebben! Het rythme en de muziek zijn te ingewikkeld om zo maar te spelen. Regel één en vier zouden een goed voorspel kunnen vormen. Bespreek met uw dirigent het tempo van de vierde (herhaalde) regel. De noten voor de linker hand, die buiten de octaven liggen (bijv. regel twee) kunnen gemakkelijk bereikt worden als U de hoogste (tenor) met de duim van uw rechter hand speelt. Dit is van toepassing voor vele andere liederen.

IV. Algemene instructies:

Vele liederen worden door traditie verkeerd gezongen. Laten wij ons hieraan niet schuldig maken, maar laten wij de liederen zingen zoals zij geschreven staan en zoals de componist hen gemaakt heeft. De verantwoording ligt in de handen van de dirigent en organisten. Laten wij onze ogen en oren gebruiken om de liederen van Zion tot iets groots te maken.

GROETEN UIT NIEUW-GUINEA

van Broeder en Zuster Lefrant en kinderen uit de Haagse Gemeente en Broeder Gout uit de Gemeente Amsterdam.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Dallinga, Christina Janny; 4 September 1955 te Groningen.
van Kuik, Wilhelmina Gerardiena; 4 September 1955 te Utrecht.
Willemsen, Yvonne Tjitske; 4 September 1955 te Arnhem.
Chu, Chang Waia; 4 September 1955 te Den Haag.
Rorije, Jan; 4 September 1955 te Den Haag.
Palmer, Leslie Christopher; 4 September 1955 te Den Haag.

GEDOOPT:

Chu, Sonja Helena; 8 September 1955 te Den Haag.
Chu, Son Nien; 9 September 1955 te Den Haag.
Gout, David Hendrik; 9 September 1955 te Den Haag.
Laurens, Richard Antonius Bernardus; 9 September 1955 te Den Haag.
Laurens, Maria de Wit; 9 September 1955 te Den Haag.
Oskam, Johanna Francisca; 9 September 1955 te Den Haag.
Rader, Edwine; 9 September 1955 te Den Haag.
Tijhof, Cornelia C. Pieters; 9 September 1955 te Den Haag.
Neuhuys, Donald Marie August; 9 September 1955 te Amsterdam.
van Meerbeeck, François; 11 September 1955 te Antwerpen.
de Neef, Adela van Horenbeeck; 11 September 1955 te Mechelen.

GEORDEND:

van der Steen, Hubertus; als Ouderling 4 September 1955 te Schiedam.
Brouwers, Johannes Marinus; als Leraar 4 September 1955 te Den Haag.
Marda, Willem; als Leraar 4 September 1955 te Den Haag.
Pipers, Joseph; als Leraar 4 September 1955 te Den Haag.
Peppinck, Johann; als Leraar 11 September 1955 te Den Haag.
van der Laan, Hendrik; als Diaken 25 September 1955 te Groningen.

OVERGĒPLAATST:

Dickamore, Henry J.; van Dordrecht naar Den Haag.
Bunker, Gary L.; van Vlaardingen naar Amsterdam als D.P.
Hatch, Herman K.; van Hilversum naar Amsterdam.
Thomas, Gerald E.; van Den Haag naar Haarlem.
Brown, Ray M.; van Apeldoorn naar Antwerpen als G.P. van Gent.
van Uitert, Dirk R.; van Den Haag naar Apeldoorn als G.P.
Hansen, Ned H.; van Groningen naar Nijmegen als G.P.
Brim, Larry H.; van Den Haag naar Groningen als D.P.
Barlow, Cal H.; van Amsterdam naar Den Haag.
Robertson, Douglas A.; van Antwerpen naar Den Haag.

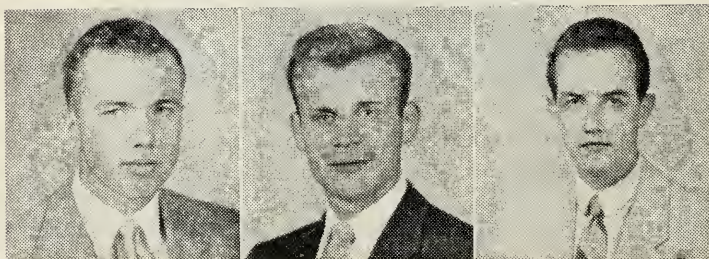
Sieverts, John W.; van Zeist naar Delft.
Snel, Nicolaas D.; van Nijmegen naar Rotterdam Noord.
Hofman, Cornelius A.; van Amsterdam naar Vlaardingen als G.P.
Lyon, A. Lawrence; van Rotterdam Noord naar Dordrecht als G.P.
van der Merwe, Frederick; van Utrecht naar Hilversum al sG.P.
Jansen, Lambertus; van Haarlem naar Zeist.
Westra, Gerald J.; van Utrecht naar Rotterdam.
Poelman, B. Lloyd; van Zendingshuis naar Zeist G.P.
Zohner, Glenn D.; van Zeist naar Zendingshuis (tijdelijk).
Clinger, Garth L.; van Groningen naar Amersfoort.
Jones, Thomas O.; van Gouda naar Amersfoort.
Musgrave, Dee H.; van Dordrecht naar Scheveningen.
Musgrave, Lee H.; van Arnhem naar Scheveningen.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

van Drunen, Alice; van Salt Lake City, Utah naar Utrecht.
van Drunen, John William; van Salt Lake City, Utah naar Utrecht.
Teerlink, Joseph Leland; van Salt Lake City, Utah naar Amsterdam.
van den Hazel, Ailko; van Salt Lake City, Utah naar Amsterdam.
van Leuven, Cornelius Ray; van Vernal, Utah naar Utrecht.

Alice en John W. van Drunen

Cornelis Ray Van Leuven

Ailko Vandenhazel

Joseph Leland Teerlink

BOEKENNIEUWS

*Een keuze van waardevolle boeken die op uw
boekenplank een ereplaats moeten hebben.*

*

NEDERLANDSE LECTUUR:

De Artikelen des Geloofs	f 5,50
De Leer en Verbonden	„ 3,50
De Leringen van Joseph Smith	„ 2,25
De Leringen van Joseph Smith (volledig)	„ 5,50
De Parel van Grote Waarde	„ 1,50
De Profeet der Mormonen	„ 0,10
De Weg tot Volmaking	„ 2,—
Een doeltreffend Plan voor Zendingwerk	„ 1,50
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0,60
Een Stelselmatig Plan voor het onderwijzen van het Evangelie	„ 1,50
Familietabellen	„ 0,03
Genealogische formulieren	„ 0,03
Het Boek van Mormon	„ 3,50
Het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en Parel van Grote	
Waarde, in één band gebonden	„ 9,—
Joseph Smith vertelt zijn eigen geschiedenis	„ 0,10
Practische Verwijzer	„ 0,50
Stralend van Levend Licht-boekjes	„ 0,15
Tractaten los	vrij
Zangboek (gestencilde uitgave)	„ 1,—

ENGELSE LECTUUR:

A friendly discussion	f 0,40
Family groupsheets	„ 0,03
Pedigree charts	„ 0,03
Fundamental Principles of the Gospel	„ 0,95
Joseph Smith tells his own history	„ 0,10
Mr. Durant of Salt Lake City	„ 1,30
Smile Posts of Satisfaction	„ 4,—
The Book of Mormon	„ 5,75
The Book of Mormon, Message and Evidences	„ 1,30
The Great Apostacy	„ 1,30
The Plan of Salvation	„ 0,40
The Strength of the Mormon Position	„ 0,95
Tracts	vrij
The voice of warning	f 1,30
Why I believe the Book of Mormon to be the word of God	„ 0,40

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel
Laan van Poot 292, Den Haag.

Hij is goed voor mijn zoon geweest

door Richard L. Evans

★

Heeft U ooit een vader horen zeggen: „Hij is goed voor mijn zoon geweest“? Als dit het geval is, dan hebt U zeker iets gevoeld, dat dieper was dan gewone dankbaarheid. Het scheen, dat deze man altijd dankbaar zou zijn tot hem, die goed voor zijn zoon was.

Als ouders waarden wij natuurlijk alle bedachtzaamheden en alle gunsten, die onze vrienden ons bewijzen, alle vriendschap en beleefdheid, die wij van anderen ontvangen. Wij zijn dankbaar voor alle hulp, voor iedere erkentelijkheid, voor iedere attentie die wij ontvangen. Maar er is een zekere dankbaarheid, een diepe, warme dankbaarheid voor hen, waarvan wij kunnen zeggen: „Hij was goed voor mijn zoon. Hij was goed voor onze kinderen.“ — Wij zijn dankbaar tot leraars, die onze kinderen met veel begrip over hun moeilijkheden heen geholpen hebben. Wij zijn dankbaar voor de vrienden, die hen geholpen hebben om de weg naar een productief leven te vinden. Wij zijn dankbaar voor degenen, die zich de tijd gegund hebben om naar hen te luisteren, hen te begrijpen, hen aan te sporen en hen moed te geven. Wij zijn onuitdrukbaar dankbaar voor hen, die hen over hun moeilijkheden en onhandigheden heen geholpen hebben en hen de goede weg naar het leven wezen. Woorden kunnen het niet zeggen hoe dankbaar wij, tot wie dan ook, zijn, die de tijd neemt en de moeite om een dochter of een zoon van een van ons te helpen. Als onze harten zo warm zijn tot hen, die goed voor onze kinderen geweest zijn, zoudt U dan niet denken, dat de Vader van ons allen zijn zegeningen op ons zal uitstorten en vriendelijk op ons nederzien? Kunnen wij niet verwachten, dat de Vader van alle geesten in zijn oneindige liefde en wijsheid, niet dankbaar zou zijn tot hen, die goed voor zijn kinderen zijn? Als wij iedere dag dan ook iets meer willen laten zijn, dan een gewone dag, laten wij dan goed aan iemands zoon of dochter — aan een van Gods zonen en dochters, welke alle mensen omvatten, die in Zijn beeld en gelijkenis geschapen zijn, doen. „Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft.....“ tot baat en zegen van ons allen. „En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: „Voorwaar zeg ik U, voor zoveel gij dit aan één van mijn minste broederen gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.“

Gezegend onder de mensen zijn zij, tot wie de Vader van ons allen kan zeggen:

„HIJ IS GOED VOOR MIJN ZOON GEWEEST!“